

וברא ארץ⁶, שהוא מה שגבורה, דרועא שמאלא, מייסד ארץ, מלכות.

ואיהו יקריה לעילא ותתא – יקריה דקוב"ה, מדת הגבורה, היא לעילא, בעלמא עלאה דבינה, ולתתא, בעלמא תתאה דמלכות. כי בבינה הוא שם אהי"ה, ובמלכות הוא שם אדנ"י, ובגבורה הוא שם אלקי"ם, שהוא מספר אהי"ה אדנ"י יחדיו.

יקריה לעילא – הוא שם אהי"ה, דבינה, שישנו באלקים דגבורה.

יקריה לתתא – הוא שם אדנ"י, דמלכות, שישנו באלקים דגבורה.

והגבורות הם יקריה של הקב"ה, כי על ידי הגבורות מתגדל שמו של הקב"ה⁷.

(לקוטי לוי יצחק, פרשת ויגש, עמ' קצא)

תוכן מאמר הזהר על פי ביאור אאמו"ר הוא, הקשר של בינה גבורה ומלכות והקשר של השמות אהי"ה (בינה) אלקים (גבורה) ואדני (מלכות).

ויש לקשר ענין זה עם ימי חנוכה, הקשורים לפרשת ויגש:

מבואר בדרושי חנוכה על הפסוק⁸ "רני ושמחי בת ציון", שישנן שלש בחינות – בתי, אחותי, אמי⁹, שהן מלכות, גבורה, בינה.

וכולן נרמזות בנר חנוכה, כי נ"ר גימטריא של היחודים של שם הוי"ה – הוי"ה אהי"ה (בינה), הוי"ה אלקי"ם (גבורה), הוי"ה אדנ"י (מלכות)¹⁰.

ויומתק יותר על פי מה שכתב אאמו"ר במקום אחר¹¹, ששלש היחודים שבנ"ר הם כנגד שלש הבחינות בנר חנוכה – סתם, מהדרין, ומהדרין מן המהדרין¹²:

סתם – במלכות,

מהדרין – בז"א,

מהדרין מן המהדרין – בחכמה ובינה.

(תורת מנחם תפארת לוי יצחק, פרשת ויגש, עמ' רמא)

הערות לספר הזהר, פרשת ויגש

רבי יצחק ורבי יהודה הוו יתבי ליליא חד ולענאן באורייתא. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, הא תנינן דכד ברא קודשא ברוך הוא עלמא, עבד עלמא תתאה כגוונא דעלמא עלאה. וכלא דא לקבל דא ואיהו יקריה לעילא ותתא. אמר רבי יהודה, הכי הוא ודאי, וברא אדם על כלא וכו'.

(זהר פרשת ויגש רה, ב)

(רבי יצחק ורבי יהודה היו יושבים לילה אחד ועוסקים בתורה. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, הגה שנינו, שכאשר ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, עשה את העולם התחתון בעין עולם העליון. ועשה הכל זה כנגד זה. והוא כבודו למעלה ולמטה. אמר רבי יהודה, כך זה ודאי, וברא אדם על הכל וכו').

הקדים ר' יצחק לומר קודם ר' יהודה,

כי ר' יצחק הוא גבורה ור' יהודה הוא חסד¹, וכיון שעסקו בתורה בלילה, חשך, שהוא בחינתו של ר' יצחק², הקדים הוא לדרוש, כי אליו שייכת ביחוד מדת לילה.

עלמא תתאה כגוונא דעלמא עלאה – עלמא תתאה הוא מלכות, ה' אחרונה שבשם. עלמא עלאה הוא בינה, ה' ראשונה שבשם. ושניהם הם בחינת גבורות. ועלמא תתאה, מלכות, הוא כגוונא דעלמא עלאה, בינה, כי מדת הגבורה נמשכת מבינה, כמו שכתוב³ אני בינה לי גבורה, ומשפיע למלכות.

אם כן, על ידי גבורה, מדת ר' יצחק, נעשה עלמא תתאה, מלכות, כגוונא דעלמא עלאה, בינה⁴. לכן אמר זה ר' יצחק דוקא, כי על ידי בחינתו, גבורה, נעשה עלמא תתאה, מלכות, כגוונא דעלמא עלאה, בינה.

ויתפרש קב"ה על מדת הגבורה, שברא עלמא תתאה, מלכות, כמו שכתוב⁵ אף ידי יסדה ארץ, נטה שמאלו

6 פרקי דר"א ריש פ"ח.

7 ויקרא רבה ריש פרשת קדושים.

8 זכריה ב, יד.

9 שמות רבה נב, ה: לא זו מחבכה עד שקראה בתי... אחותי... אמי.

10 פע"ח שער חנוכה פ"ד.

11 לקוטי לוי יצחק לזהר, פרשת ויחי, עמ' ריד.

12 שבת כא, ב.

1 קול ברמה בריש ביאור האדרא רבה. ועיין בניצוצי אורות שם.

2 ועיין זח"א קמב, א: ולחשך קרא לילה, דא יצחק.

3 משלח, יד.

4 ועיין בזח"א לא, ב: אלקים עלאה, אלקים דפחד יצחק, אלקים בתראה. ובמאורי אור מערכת אלקים: בג' מקומות כו'.

5 ישעיה מח, יג.